

Nr 13.

Ankom till riksdagens kansli den 15 februari 1935 kl. 12 m.

Utlåtande i anledning av väckta motioner angående djurplågeri.

Första lagutskottet har förehaft de inom andra kammaren väckta motionerna nr 130 av herr *Hansson* i Vännäsby och nr 340 av fru *Eklund* m. fl.

I den förra motionen yrkas, att riksdagen för sin del måtte besluta sådan ändring i 18 kap. 16 § strafflagen att djurplågeri i vanliga fall skall straffas med böter eller fängelse, i svårare fall med fängelse eller straffarbete.

I den senare motionen yrkas, att riksdagen ville besluta om en ingående och förutsättningslös utredning, varigenom behovet av straffskärpning för djurplågeribrotten skulle klarläggas och en mera human behandling av djuren befordras.

I fråga om de skäl, som ligga till grund för motionärernas yrkanden, får utskottet hänvisa till motionerna.

Om djurplågeri stadgas i förenämnda lagrum, 18 kap. 16 § strafflagen:

»Visar någon i behandling av djur uppenbar grymhet, genom misshandel, överansträngning, vanvård eller annorledes, straffes för djurplågeri med böter. Är djurplågeriet av svår beskaffenhet eller äro omständigheterna eljest synnerligen försvårande; må till fängelse i högst sex månader dömas.»

Straff för djurplågeri infördes i svensk rätt först genom en förordning den 21 december 1857 angående ansvar för misshandel av djur. Enligt denna förordning skulle den som i behandling av egna eller andras kreatur visade uppenbar grymhet straffas med böter från fem till och med etthundra riksdaler riksmünt. Av uttrycket »egna och andras kreatur» följde, att förordningen icke var tillämplig beträffande andra djur än husdjur. Stadgandet upptogs oförändrat uti 18 kap. 16 § i 1864 års strafflag. Genom en lag år 1890 höjdes straffmaximum i paragrafen till 500 kronors böter och genom lag år 1900 erhöll densamma ett tillägg, enligt vilket straffet, därest omständigheterna vore synnerligen försvårande, kunde bestämmas till fängelse i högst sex månader. I syfte att straffbelägga misshandel av varje slag av djur ersattes genom lag år 1907 uttrycket »egna eller andras kreatur» av ordet »djur».

Fråga om ändring av lagrummet var sedermera vid upprepade tillfällen föremål för riksdagens behandling utan att föranleda någon åtgärd. I anledning av en vid riksdagen år 1917 väckt motion anhöll emellertid riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t om utarbetande av förslag till sådan ändring i strafflagen, att begreppet straffbart djurplågeri utvidgades att omfatta även andra fall av djurplågeri än sådana, som ådagalade »uppenbar grymhet».

Skrivelsen föranledde framläggande av en proposition, nr 6, till riksdagen år 1921, vari Kungl. Maj:t föreslog riksdagen att antaga följande ändrade lydelse av 18 kap. 16 § strafflagen:

»Den som gör sig skyldig till oförsvarlig misshandel eller överansträngning av djur eller genom vanvård tillfogar djur lidande; straffes för djurplågeri med böter. Är djurplågeriet av svår beskaffenhet eller äro omständigheterna synnerligen försvårande; må till fängelse i högst sex månader dömas.»

Första lagutskottet, som behandlade propositionen, framhöll i sitt utlåtande, nr 11, bland annat:

Det vore av vikt att tillse, att varje sådan behandling av djur, som av den allmänna uppfattningen stämplades såsom rättsstridig, inrymdes under de i lagen givna straffbestämmelserna för djurplågeri. Och prövostenen på en ny lag borde därför i första hand vara, om det genom densamma bleve lättare att beivra sådana fall av otillbörlig behandling av djur, beträffande vilkas hänförande till straffbart djurplågeri för det dåvarande tveksamhet möjligen kunnat råda. Vid granskningen av det framlagda förslaget hade utskottet emellertid ej funnit detsamma på ett fullt tillfredsställande sätt fylla de fordringar, som, på sätt nämnts, måste ställas å detsamma. Utskottet hade förty ej kunnat tillstyrka den i propositionen föreslagna avfattningen av ifrågavarande lagrum. Utskottet hade för sin del sökt finna en lydelse, som på samma gång den närmare anslöte sig till den äldre avfattningen tillika otvetydigt angåve, att under begreppet djurplågeri fölle, förutom misshandel, bland annat överansträngning och vanvård.

Utskottet hemställde fördenskull att riksdagen måtte antaga den numera gällande lydelsen av 18 kap. 16 § strafflagen. Denna hemställan bifölls av riksdagen, varefter Kungl. Maj:t utfärdade lag i ämnet den 6 maj 1921.

Vid riksdagen år 1934 yrkades i en motion av herr Lindhagen (I: 12) bland annat, att riksdagen ville besluta följande ändrade lydelse av ifrågavarande lagrum:

»Visar någon i behandlingen av djur, hemdjur såväl som vilda djur, grymhet genom misshandel, överansträngning, vanvård eller annorledes; straffes för djurplågeri med böter eller fängelse. Är djurplågeriet av svår beskaffenhet eller äro omständigheterna eljest försvårande, må till straffarbete i högst sex månader dömas.»

Första lagutskottet anförde i avgivet utlåtande, nr 34, härom:

Motionen av herr Lindhagen innehöller i förevarande avseende förslag, att lagtextens uttryck »uppenbar grymhet» skulle utbytas mot »grymhet», att

efter ordet »djur» skulle i lagtexten införas orden »hemdjur såväl som vilda djur» samt att den i lagrummet intagna straffskalan måtte skärpas.

Vad först anginge uttrycket »uppenbar grymhet» ville utskottet framhålla, att därmed förstodes att förfarandet enligt en inom samhället allmänt härskande uppfattning otvetydigt framstode såsom otillbörligt. Det syntes utskottet som om man knappast skulle kunna underlåta att såsom förutsättning för straff uppställa ett dylikt villkor och utskottet kunde således icke för sin del förorda någon ändring i denna del. Beträffande innebörden av ordet »djur» framginge av utskottets redogörelse här ovan, att därmed åsyftades varje slag av djur, ej blott hemdjuren. Då någon tvekan om lagrummets rätta innebörd icke utskottet veterligen yppats, torde det föreslagna tillägget uti förevarande avseende vara överflödigt. I fråga slutligen om den i lagrummet intagna straffskalan gäve densamma för närvarande domstolarna befogenhet att döma till fängelse i högst sex månader, så snart djurplågeriet vore av svår beskaffenhet eller omständigheterna eljest vore synnerligen försvårande. Utskottet funne den möjlighet att ådöma frihetsstraff som sålunda föreläge fullt tillräcklig.

Utskottet hemställde, att motionen uti ifrågavarande del icke måtte av riksdagen bifallas, och utskottets hemställan biträdades av båda kamrarna.

I herr Lindhagens motion yrkades vidare, att riksdagen ville hos Kungl. Maj:t begära lag om humanitära bestämmelser om slakt, inbegripet förbud mot den judiska schäktningen. I en särskild motion (II: 1) av herr Wallén hemställdes därjämte att 18 kap. 16 § strafflagen måtte erhålla viss ändrad lydelse i syfte att förbjuda schäktningen.

Utskottet erinrade, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t år 1931 begärt utredning rörande behovet av och möjligheten för ett införande i Sverige av bedövningstvång vid slakt av husdjur. Med anledning av riksdagens skrivelse hade Kungl. Maj:t infordrat utlåtande från lantbruksstyrelsen, som för sin del i utlåtande den 28 september samma år framhållit, att ett slutgiltigt ställningstagande till frågan om införande av bedövningstvång vid slakt av husdjur borde få anstå i avvaktan på dels resultatet av pågående försök med bedövning av svin medelst elektricitet dels ock närmare upplysningar angående engelska baconimportörers ställning till nämnda slaktmetod. Kungl. Maj:t hade därefter år 1933 avskrivit frågan från vidare behandling.

Vidare anförde utskottet:

Sedan lantbruksstyrelsen avgivit nyssnämnda utlåtande, syntes frågan ha kommit i ett i viss mån förändrat läge. Sålunda hade bland annat i England år 1934 trätt i kraft en lag, som i stor utsträckning stadgade bedövningstvång vid slakt av husdjur, därvid dock vissa undantagsbestämmelser meddelats i fråga om den judiska schäktningen. Enligt vad utskottet vidare inhämtat torde därjämte den elektriska bedövningsmetod, som omnämndes av lantbruksstyrelsen, numera ha utexperimenterats och i en viss utsträckning kommit till praktisk användning såväl i Sverige som Danmark. Vid nu angivna förhållanden ville utskottet förorda, att riksdagen förnyade den anhållan, som riksdagen riktat till Kungl. Maj:t genom 1931 års skrivelse.

Utskottet hemställde sålunda, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville låta återupptaga utredningen rörande behovet av och möjligheterna för ett införande i vårt land av bedövnings-tvång vid slakt av husdjur ävensom för riksdagen framlägga det förslag, vartill utredningen kunde föranleda. — Även i denna del vann utskottets hemställan riksdagens bifall, varefter riksdagen avlät skrivelse härom till Kungl. Maj:t (nr 125).

Över riksdagens skrivelse ha avgivits utlåtanden av medicinalstyrelsen och lantbruksstyrelsen. — Medicinalstyrelsen anför, att den elektriska bedövningsmetoden numera syntes mycket väl kunna användas vid slakt av större nötkreatur, kalvar och får, vilket i sin ordning syntes underlätta ett genomförande av ett förbud mot schaktning utan föregående bedövning. Styrelsen hemställde, att Kungl. Maj:t täcktes vidtaga åtgärder för att lagbestämmelser i huvudsaklig överensstämmelse med ett tidigare uttalande av styrelsen utfärdades angående förfarandet vid slakt. — Lantbruksstyrelsen anför, att de synpunkter, som tidigare föranlett styrelsen att, oaktat dess förståelse för önskemålen om humanare slaktmetoder, ställa sig tveksam rörande möjligheten av ett omedelbart genomförande av bedövningstvång vid slakt, föreläge icke längre, sedan erfarenheten lärt att bedövning med numera förefintliga metoder utan olägenhet kunde genomföras för såväl svin som fjäderfä och kaniner. Ur de synpunkter lantbruksstyrelsen hade att företräda funne styrelsen sig under sådana förhållanden icke ha något att erinra mot att bedövningstvång infördes vid slakt av husdjur.

Utskottet vill härefter erinra om följande bestämmelser angående behandling av djur utanför strafflagens område.

I anslutning till den år 1921 genomförda ändringen av 18 kap. 16 § strafflagen utfärdades jämväl en lag den 6 maj samma år om rätt i vissa fall för polismyndighet att omhändertaga djur. I 1 § denna lag stadgas, att när djur finnes utsatt för djurplågeri *av svår beskaffenhet* och rättelse ej sker på tillsägelse av polismyndighet, äger polismyndigheten att i den ordning, i lagen finnes stadgad, omhändertaga djuret samt, där sådant finnes av omständigheterna påkallat, låta avliva eller försälja det. Övriga paragrafer i lagen innehålla allenast föreskrifter angående förfarandet vid omhändertagandet ävensom beträffande kostnaderna därför. — I övrigt må nämnas jaktstadgan den 25 november 1927 och fiskeristadgan den 17 oktober 1900, i vilka intagits en del bestämmelser mot onödigt grymma fångst-sätt. Och slutligen bör erinras om kungl. förordningen den 30 december 1916 angående förbud mot förevisning av djur i s. k. menagerier. Genom denna förordning förbjödes att mot betalning förevisa eller låta förevisa djur, som i menagerier föras från ort till annan. Vad sålunda stadgats skall icke utgöra hinder mot förevisande av djur vid cirkus eller liknande föreställning, där huvudsakligen avses att visa djuren bibragt dressyr.

Innan utskottet avslutar redogörelsen för gällande svenska bestämmelser angående djuren vill utskottet därjämte meddela följande statistiska uppgifter beträffande tillämpningen av 18 kap. 16 § strafflagen under senare år:

År	Antalet personer som i första in- stans sakfällts jäml. 18:16 sl.	Antalet fall då böter ådömts	Antalet fall då fängelse ådömts
1921	399	395	4
1922	384	378	8
1923	395	393	3
1924	479	473	9
1925	386	383	3
1926	269	268	1
1927	279	274	6
1928	317	311	6
1929	293	289	4
1930	185	184	1
1931	251	248	4
1932	239	236	3

Av stort intresse torde vara att taga del av lagstiftningen rörande djuren i våra grannländer.

I den danska strafflagen år 1930 stadgas, att den, som genom överansträngning eller vanvård eller på annat sätt behandlar djur oförsvärligt, skall straffas för djurplågeri med böter, »hæfte» eller med »fængsel», som när förhållandet har karaktären av misshandel kan ådömas för en tid av ett år. I Danmark gäller därjämte, bland annat, en lag om djurskydd den 17 maj 1916. Enligt denna lag är det förbjudet för annan än veterinär att företaga kupering av svansen å hästar, varjämte meddelas viss bestämmelse om transport av hästar efter sådan kupering. Vidare meddelas vissa bestämmelser om borttagande av mjölkttänder å hästar. Kastrering av hästar och andra husdjur över 4 månader gamla må blott företagas av veterinär. Levande fisk må icke transporteras med hjälp av stänger, vidjor, krokar eller snören, anbragta genom gälarna, käkarna eller dylikt. Vägning av levande fisk får icke heller ske på visst sätt. Enligt ifrågavarande lag kan vidare rätten att utföra slakt för viss tid eller för alltid fränkännas den, som gjort sig skyldig till grov misshandel av djur. Det åligger polismyndigheten att, när den vunnit kännedom om att ett skadat eller sjukt husdjur icke kan botas och att det skulle medföra onödigt lidande att låta det leva, snarast möjligt undersöka saken, varefter åläggande kan utfärdas att djuret skall dödas. I anslutning härtill meddelas vissa bestämmelser hur veterinär skall förfara i motsvarande fall. Angående vivisektion, slakt m. m. gälla särskilda bestämmelser.

Enligt den finska strafflagen år 1889 straffas den som ådagalagt grymhet emot djur, vare sig brottet skett uppsåtligen eller av grovt vållande, med böter eller fängelse i högst sex månader. Sker det i avsikt att åsamka annan skada eller äro omständigheterna annars försvårande är straffet böter eller fängelse ej över två år. Därjämte gäller i Finland en lag om djurskydd den 14 april 1934. I denna förklaras till en början, att djur bör behandlas så att detsamma ej i onödan åsamkas lidande. Det är förbjudet att slå husdjur med vissa tillhyggen; att stubba svansen på häst medelst avskärande av svanskota, -muskler eller -senor; att använda taggsporrar; att aga husdjur i onödan eller omåttligt; att giva husdjur för hälsan veterligen farlig föda; att plocka levande fjäderfä eller flå eller upphänga levande djur; att väga levande fisk genom att fästa den vid någon kroppsdel på besmanskrok; att forsla levande djur upphängt vid någon kroppsdel; samt att använda levande duvor för duvskytte. Vidare förbjudes att i så kallade menagerier förevisa djur, vilka föras från ort till ort, dock att detta ej skall utgöra hinder för förevisning av djur på av lantbruksministeriet fastställda villkor vid cirkus- eller andra därmed jämförliga föreställningar, vilkas syfte i huvudsak är att uppvisa djuren bibragt dressyr. Därjämte meddelas bestämmelser om slakt. Närmare föreskrifter härom ävensom rörande vivisektion ha meddelats i en särskild förordning. Är husdjur i sådant tillstånd att dess hållande vid liv uppenbarligen innebär grymhet mot djuret äger polismyndigheten, där det till undvikande av vidare lidanden för djuret finnes av nöden, i viss ordning avliva djuret på stället. Polismyndigheten kan vidare förordna om vård av husdjur som finnes i behov därav. Veterinär kan utrustas med samma befogenheter som polisman i förevarande avseenden. För överträdelse av lagen stadgas straff med böter eller, där omständigheterna äro synnerligen försvårande, fängelse i högst sex månader.

Den norska strafflagen år 1902 straffar för närvarande med böter eller fängelse i högst sex månader den som misshandlar djur eller genom överansträngning, vanvård eller på annat sätt behandlar djur oförsvarligt eller medverkar därtill. Emellertid föreligger innevarande år förslag (Ot. prp. nr 3) till en utförlig lag om djurskydd. Detta förslag innehåller till en början liksom den finska lagen en allmän bestämmelse angående behandlingen av djur. Enligt det norska förslaget skall djur behandlas på ett hänsynsfullt sätt så att det icke utsättes för onödigt lidande. Förslaget innehåller därefter bestämmelser om stall, vård, föda m. m. för husdjur samt om rätt för veterinär m. fl. att få tillträde till stall, foderrum o. d. En särskild djurskyddsnämnd biträder polismyndigheten med övervakande av att husdjur ej utsättes för lidande eller foderbrist. Härvid kan föranstaltas om rättelse på ägarens bekostnad, vilket bland annat kan ske genom reduktion av en kreatursbesättning. Det är med undantag för särskilda fall förbjudet för annan än auktoriserad veterinär att företaga smärtsamma operativa ingrepp på djur eller att föranstalta om annan behandling, som kan med-

föra smärta för djuret. Vidare är förbjudet för annan än auktoriserad veterinär att kastrera hästar m. fl. husdjur. Vid sådan kastrering skall bedövning äga rum. Beträffande kastrering av ren m. m. skall Konungen enligt förslaget äga utfärda bestämmelser. Förslaget innehåller även bestämmelser om skyldighet för veterinär som påträffar skadat eller sjukt husdjur eller den som påträffar sådant husdjur i skog och mark att vidtaga vissa åtgärder för djurets omhändertagande eller avlivande. Vidare stadgas i förslaget, bland annat, förbud att köpa eller sälja häst, som är över 20 år, för annat ändamål än slakt. För rätt att yrkesmässigt uthyra hästar till arbetsbruk fordras offentlig myndighets tillstånd. Härefter stadgas förbud: att slå husdjur med vissa tillhyggen; att överanstränga djur; att använda eller dressera djur för uppvisningar, filmning eller dylikt om detta är förbundet med nämnvärd smärta eller skadligt för djuret; för tattare att medföra häst eller annat djur som dragdjur; att kastrera fjäderfä; att tvångsmata fjäderfä för gödning; att uppsätta eller driva menageri; att kupera svansen på hästar; att använda levande fisk som agn m. m. Böter eller fängelse i högst sex månader stadgas för överträdelse av lagen, varjämte i vissa fall den dömde kan för viss tid eller för alltid fränkännas rätten att hålla, bruka, vårda, slakta eller i övrigt ha hand om husdjur. Vivisektion får äga rum efter tillstånd av Konungen. Med lagens antagande skall straffbestämmelsen i strafflagen upphävas.

Beträffande andra länder må här endast nämnas att i Tyskland den 24 november 1933 utfärdats en ny lag med utförliga bestämmelser om djurskydd samt att även i England finnas omfattande bestämmelser angående behandling av djur.

Såsom utskottets redogörelse utvisar har straffbestämmelsen för djurplågeri i 18 kap. 16 § strafflagen gång efter annan ändrats. Härigenom har ej blott det straffbara området utvidgats utan även efter hand allt strängare straff införts. I båda förevarande motioner göres likväl gällande att våra domstolar alltjämt bedöma upprörande fall av djurplågeri för mildt. Herr Hansson i Vännäsby föranledes härav att i sin motion yrka förnyad straffskärpning, medan den av fru Eklund m. fl. väckta motionen, under hänvisning till det av utskottet omnämnda norska lagförslaget angående djurens skydd, innehåller yrkande att hela frågan om djurens behandling måtte bli föremål för utredning.

När utskottet vid 1934 års riksdag senast behandlade frågan om ändring av 18 kap. 16 § strafflagen, uttalade utskottet bland annat, att den möjlighet att döma till frihetsstraff som redan föreligger syntes fullt tillräcklig. De statistiska uppgifter som utskottet här ovan anfört torde även visa att domstolarna vid tillämpning av lagrummet i icke så få fall utmätta fängelse. Å andra sidan vill utskottet icke bestrida, att objektivt sett svårartade fall av djurplågeri mången gång till synes bedömas mildt. Av större

betydelse är emellertid enligt utskottets mening, att många fall där djuren åsamkas onödigt lidande icke bli föremål för beivran, och det förefaller icke antagligt att ett mera effektivt ingripande därutinnan skulle avsevärt främjas med en straffskärpning.

På sätt utskottet framhöll i sitt utlåtande i ämnet sistförflutna år har definitionen å djurplågeri i 18 kap. 16 § strafflagen så avfattats, att därunder icke faller annat förfarande än det som enligt en inom samhället allmänt härskande uppfattning otvetydigt framstår såsom otillbörligt. Enligt utskottets mening måste det också anses riktigt att, där lagstiftaren icke närmare än hos oss är fallet anger den rättsstridiga handlingen, straff icke bör inträda i andra fall än där förfarandet står i sådan motsättning till den allmänna uppfattningen som nyss nämnts. Den ståndpunkt som utmärker den svenska lagen i förevarande avseende torde jämväl ända till senaste tid ha stått i huvudsaklig överensstämmelse med lagstiftningen i andra länder. Det kan för övrigt ifrågasättas, huruvida en bestämmelse om djurplågeri i allmän strafflag överhuvud lämpligen kan givas ett innehåll som mera väsentligt avviker från den svenska strafflagens.

Den av utskottet lämnade redogörelsen för utländsk lagstiftning synes emellertid ge vid handen att i andra länder lagstiftaren ansett sig böra beträda nya vägar för att mera effektivt bidra till att åstadkomma en human behandling av djuren. Sålunda ha nyligen i Finland och Tyskland antagits omfattande särskilda lagar om djurskydd, varjämte i Norge föreligger ett förslag i samma riktning. Dessa lagar och lagförslag utmärka sig för stor utförlighet, innehållande bland annat kategoriska förbud att behandla djuren på vissa angivna sätt, förbud för annan än veterinär att företaga operativa ingrepp m. m. Detsamma gäller, ehuru ej i lika hög grad, den något äldre lagen om djurskydd i Danmark. Det är uppenbart, att man genom en sådan lagstiftningsmetod vinner stora möjligheter att leda det allmänna tänkesättet i förevarande ämne in på nya banor. I detta hänseende lärer själva uppräknningen i lagen av vissa förbjudna handlingar i och för sig vara av stor betydelse. Därjämte synes särskilt i norska förslaget omförmäld djurskyddsnämnd — en för varje kommun — vara ägnad att hos befolkningen införa nya och förbättrade seder vid behandlingen av djuren. Såsom en stor fördel måste betecknas att den allmänna opinionen på sådant sätt lär kunna kraftigt påverkas utan att man behöver tillgripa den straffsanktion som lagförslaget jämväl innehåller.

Någon dylik opinionsbildande verkan tillkommer uppenbarligen icke en sådan straffbestämmelse som 18 kap. 16 § i den svenska strafflagen. På sätt förut erinrats tager lagrummet sikte allenast på sådana handlingar som otvetydigt strida mot den gängse uppfattningen. Det har emellertid synts utskottet påkallat att i vårt land söka härutöver ingripa i huvudsak på sätt som skett i våra grannländer. Även hos oss förekomma många av de förfaringssätt som där med rätta ansetts böra förbjudas, och vad särskilt be-

träffar husdjuren råda otvivelaktigt på talrika orter inrotade seder och bruk i fråga om deras behandling vilka äro ägnade att orsaka djuren onödigt lidande. Ej sällan hållas djuren instängda i mörka och osunda stall, svältfödas eller misskötas på annat sätt.

På grund av vad sålunda anförts vill utskottet i anslutning till den av fru Eklund m. fl. väckta motionen förorda, att frågan om en genomgripande djurskyddslagstiftning blir föremål för utredning. Huruvida därvid kan befinnas nödvändigt att i anslutning till en ny lag om djurskydd underkasta 18 kap. 16 § strafflagen någon omarbetning kan uppenbarligen icke nu avgöras.

Den föreslagna utredningen lär bland annat böra omfatta jämväl frågan om nya bestämmelser angående omhändertagande av djur, i vilket ämne nu stadgas i lagen den 6 maj 1921, varförutom en omarbetning av menageriförordningen den 30 december 1916 lär böra tagas under övervägande.

Utskottet vill emellertid med styrka framhålla, att den utredning som utskottet föreslagit icke bör fördröja framläggande av förslag till lag om slakt, vilket lär kunna förväntas till nästkommande riksdag.

Utskottet får alltså hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville med beaktande av vad utskottet anförut föranstalta om utredning angående en särskild lag om djurskydd och vad därmed äger samband samt för riksdagen framlägga det förslag, vartill utredningen kan föranleda.

Stockholm den 15 februari 1935.

På första lagutskottets vägnar:

A. ÅKERMAN.

Vid detta ärendes behandling ha närvarit:

från första kammaren: herrar Åkerman, Anderson i Hägelåkra, Klefbeck, Svenson i Eskhult*, Löfgren*, Norling*, Velander och Wijkström;

från andra kammaren: herrar Lindqvist* och Nilsson i Antnäs*, fru Östlund, herr Olsson i Mellerud, fröken Wellin samt herrar Johansson i Bro*, Berg* och Björling*.

*) Ej närvarande vid utlåtandets justering.